

bejde i samme Djemed, saa ligger der deri, jeg vil ikke sige en Hensigt til paa denne Maade at blive fri for Forsikringspligt, men en Anvisning til at gaa uden om Mestrene for at saa sit Arbejde udført noget billigere. Den ærede sidste Taler har jo set rigtig, naar han antydede, at hvis en saadan Forsikringspligt skal lægges over paa de industri-drivende, maa den nødvendigvis blive en Del af Produktionsudgifterne, der igen maa betales af Konsumenterne, af dem, der saa Arbejdet udført. Men naar nu private Folk ved at beskæftige Arbejdere, som de selv engagere til akkurat det samme Arbejde, kunne blive fri for Forsikringspligten, hvorfor skulde de saa henvende sig til en Mester? Allerede som Forholdene nu er, er der Tænder nok til paa forskellige Omraader at sætte Justeriet i Højseidet; det er det, som der føres en Kamp mod saa vel fra Arbejdsgivernes som fra Arbejdernes Side. Der bliver her givet noget mere Anledning til at undgaa de faglige Organisationer, at søge at saa dem, der staa uden for, til at arbejde paa billigere Vilkaar, bl. a. ved at man undgaar Forsikringspligten.

Paa forskellige Omraader er der jo ogsaa i Lovforslaget taget særligt Forbehold; saaledes er i Modspætning til, hvad der var bestemt i det oprindelige Forslag, Arbejde paa enetages Huse med Kvist baade i By og paa Land fritaget for Forsikring. Da Arbejde paa enetages Huse, navnlig naar der er Kvist paa dem, ogsaa kan medføre Ulykkestilfælde, kan jeg ikke indse, hvorfor en Mand, der har Arbejdere beskæftigede f. Eks. med at gøre en Kvist paa et enetages Hus i Stand, ikke skal holde dem assurerede, medens en Mand, der har en Murer beskæftiget med at hvidte Loft eller en Maler til at male i Stuen paa et toetages Hus, skal det. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at fremdrage flere Eksempler, men Tændelsen er, at man særlig vil have de farlige Virksomheder til at bære den Byrde, som man mener, de mulig kunne komme til at forarsage Samfundet.

Hvorledes skal man nu stelne mellem, hvad der er farlige og ikke farlige Virksomheder? Der er givet en Antydning af, hvad der skal forstås ved farlige Virksomheder, og disse Arbejdere ere altsaa inddragne under Loven, men jeg tror dog at kunne sige, at der er mange andre Sag i Haandværk og Industri end dem, der ere nævnte i Loven som farlige, hvor Ulykkestilfælde baade indtræffer og kunne indtræffe i lige saa stort Omfang som i de andre, og det, der er farligt for den ene, er jo ikke farligt for den anden. Man siger, at særlig Bygnings-

haandværkerne ere udsatte, men talte man med en af dem, vilde man maaste saa et andet Syn paa Sagen. Medens det f. Eks. for de fleste af dette høje Tings Medlemmer vilde være farligt at balancere paa et Tag med en Kalkspand i Haanden eller at gaa op ad en Stige, vil maaste den Mursvend regne det for at være noget af det mest naturlige og noget, der ingen Risiko er ved, og saa fremdeles. Man taler jo om, at Stræddere eller Slagtere ikke ere særlig udsatte for Fare, men man kan dog sige, at Slagterne meget ofte ere udsatte for ved Brugen af deres skarpe Instrumenter at forarsage lige saa store Ulykkestilfælde, som en Mursvend eller en Bliffenslager'svend er udsat for at komme til Skade ved at falde ned fra et Stillads, maaste fra en ringe Højde.

Alt i alt kan man sige med Lovforslaget, at det lægger Byrden ubelukkende paa Arbejdsgiveren og ikke sikrer Arbejderne i de forskellige Sag en virkelig betryggende Hjælp, og at det skaber Ulighed mellem de i Haandværk og Industri beskæftigede Arbejdere, en Ulighed, der absolut vil vække megen Utilfredshed. Jeg kan derfor ikke se andet, end at, skal man søge humanit at hjælpe der, hvor der er Trang dertil, maa man tage samtlige Arbejdere med og ikke give en Undtagelseslov, som denne særlig efter § 3 vil blive baade for Arbejdere og Arbejdsgivere. Nu bliver der sagt fra en enkelt Side, at den Udgift, der vil komme til at hvile paa Arbejdsgiverne, kun er den halve Del, at Arbejderne, der jo efter en senere Lovparagraf kun saa en ringe Erstatning af 1,800 til 4,800 Kr., selv maa bringe Dre i den Retning, hvilket man maa gaa ud fra. Det ærede kongevalgte Medlem (Goos), der først talte, hentydede hertil, og har for saa vidt Ret, kun kan man nok gaa ud fra, at de fleste Arbejdere ville mene, at de ere sikrede tilstrækkelig ved Arbejdsgivernes Forsikring, saaledes at der ikke vil blive tegnet ret mange Forsikringer, naar det ikke paabydes. Ser man hen til Erstatningssummens Størrelse, finder jeg ogsaa den i flere Henseender utilstrækkelig. Tanken om at sikre Arbejderne er jo allerede nu oppe i de forskellige Organisationer, og fra forskellige Sider, baade offentlig og privat, søges der Overenskomst i saa Henseende. Vi have set, hvorledes Malerne her i Landet faglig have truffet en Overenskomst, der, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, er langt billigere for dem, end det vilde blive efter dette Lovforslag. Jeg har fra en Side, der vel sagtens maa anses for kompetent med Hensyn til, hvad Udgiften vilde blive for de enkelte Sag, hørt nævne, at for Typografer